

TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. balandžio 14 d.(*)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – įsisteigimo laisvė – SESV 49 straipsnis – Valstybės narės teisės norma, kuria kredito įstaigoms nustatoma pareiga pateikti mokesčių administratoriui informaciją apie mirusių klientų turtą paveldėjimo mokesčių rinkimo tikslais – Šios teisės normos taikymas filialams, steigtiems kitoje valstybėje narėje, kurioje toks informacijos pateikimas iš esmės draudžiamas saugant banko paslaptį“

Byloje C-522/14

dėl *Bundesfinanzhof* (Federalinis finansų teismas, Vokietija) 2014 m. spalio 1 d. nutartimi, kurių Teisingumo Teismas gavo 2014 m. lapkričio 19 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Sparkasse Allgäu

prieš

Finanzamt Kempten

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas L. Bay Larsen, teisėjai D. Šváby, J. Malenovský, M. Safjan ir M. Vilaras (pranešėjas),

generalinis advokatas M. Szpunar,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinį proceso dalį,

išnagrinęs pastabas, pateiktas:

- *Sparkasse Allgäu*, atstovaujamos advokato W.-R. Bub,
- *Finanzamt Kempten*, atstovaujamos L. Bachmann,
- Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos T. Henze ir B. Beutler,
- Graikijos vyriausybės, atstovaujamos A. Dimitrakopoulou ir A. Magrippi,
- Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna,
- Europos Komisijos, atstovaujamos W. Mölls ir M. Wasmeier,

susipažinęs su 2015 m. lapkričio 26 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendim?

1 Prašymas priimti prejudicin? sprendim? susij?s su SESV 49 straipsnio išaiškinimu.

2 Šis prašymas pateiktas sprendžiant *Sparkasse Allgäu* ir *Finanzamt Kempten* (Kempteno mokes?i? administratorius) gin?? d?l šios kredito ?staigos atsisakymo pateikti min?tam administratoriui informacij? apie s?skaitas, kurias Austrijoje ?steigtame jos filiale, kuris n?ra savarankiškas, tur?jo Vokietijos rezidentai mokes?i? tikslais j? mirties momentu.

Teisinis pagrindas

S?jungos teis?

Direktyva 2006/48/EB

3 2006 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/48/EB d?l kredito ?staig? veiklos prad?jimo ir vykdymo (OL L 177, p. 1) 23 straipsnyje numatyta:

„Valstyb?s nar?s numato, kad I priede išvardytomis veiklos r?šimis steigdama filialus arba teikdama paslaugas pagal 25 straipsn?, 26 straipsnio 1–3 dalis, 28 straipsnio 1 ir 2 dalis bei 29–37 straipsnius j? teritorijose gali užsiimti kiekviena kredito ?staiga, kuriai leidim? veiklai išdav? ir kuri? priži?ri kitos valstyb?s nar?s kompetentingos institucijos, jeigu tokia veikla yra numatyta leidime.“

4 Viena iš Direktyvos 2006/48 I priede nurodyt? veiklos r?ši? yra „Ind?li? ir kit? gr?žintin? l?š? pri?mimas“.

5 Šios direktyvos 31 straipsnyje nustatyta:

„29 ir 30 straipsniai nepakei?ia valstybi? nari? ?galiojim? taikyti atitinkamas priemones tam, kad b?t? užkirstas kelias pažeidimams, kuriais nusižengiama teisiniams reikalavimams, skirtiems visuotinei gerovei užtikrinti, j? teritorijose atsirasti arba nubausti už tokius pažeidimus. Tokiomis priemon?mis galima ir uždrausti nusižengusioms institucijoms toliau sudarin?ti sandorius j? teritorijose.“

Direktyva 2011/16/ES

6 2011 m. vasario 15 d. Tarybos direktyvos 2011/16/ES d?l administracinio bendradarbiavimo apmokestinimo srityje ir panaikinant?ios Direktyv? 77/799/EEB (OL L 64, p. 1), iš dalies pakeistos 2014 m. gruodžio 9 d. Tarybos direktyva 2014/107/ES (OL L 359, p. 1) (toliau – Direktyva 2011/16), 8 straipsnio 3a dalyje numatyta:

„Kiekviena valstyb? nar? imasi b?tin? priemoni? reikalaudama, kad duomenis teikian?ios finans? ?staigos laikyt?si I ir II prieduose išd?styt? duomen? teikimo ir išsamaus patikrinimo taisykli?, ir užtikrindama veiksming? toki? taisykli? ?gyvendinim? ir j? laikym?si pagal I priedo IX skirsn?.

Pagal I ir II prieduose išd?stytas taikytinas duomen? teikimo ir išsamaus patikrinimo taisyklės kiekvienos valstyb?s nar?s kompetentinga institucija, vykdydama automatinius mainus, per 6 dalies b punkte nurodyt? termin? praneša kitos valstyb?s nar?s kompetentingai institucijai toliau nurodyt? informacij?, susijusią su apmokestinamais laikotarpiais nuo 2016 m. sausio 1 d., apie praneštin? s?skait?:

a) kiekvieno praneštino asmens, kuris yra s?skaitos tur?tojas, vard?, pavard? (pavadinim?), adres?, mokes?i? mok?tojo identifikavimo numer? (-ius) (MMIN), gimimo dat? ir viet? (fizinio

asmens atveju), o kai tai susiję su subjektu, kuris yra sųskaitos turėtojas ir kuris pritaikius išsamaus patikrinimo taisyklę, atitinkančias prieduose išdėstytas taisykles, pripažintas turinčiu vieną ar kelis kontroliuojančiuosius asmenis, kurie yra pranešini asmenys, tokio subjekto pavadinimas, adresas, MMIN ir kiekvieno pranešino asmens vardas, pavardė, adresas, MMIN ir gimimo data bei vieta;

b) sųskaitos numeras (arba funkcinis ekvivalentas, jei nėra sųskaitos numerio);

c) duomenis teikiančios finansų įstaigos pavadinimas ir identifikavimo numeras (jei yra);

d) sųskaitos likutis arba vertė (įskaitant kaupiamąjį sumą arba išperkamąjį sumą, kai tai susiję su kaupiamojo draudimo sutartimi arba anuiteto sutartimi) atitinkamą kalendorinį mėnesį ar kito atitinkamo ataskaitinio laikotarpio pabaigoje, arba informaciją apie sųskaitos uždarymą, jei per tuos mėnesius ar laikotarpį sųskaita buvo uždaryta;

<...>

7 Pagal Direktyvos 2011/16 I priedo VIII skirsnio D poskirsnio 1 dalį „praneštinios sųskaitos“ sųvoka reiškia valstybės narės duomenis teikiančios finansų įstaigos tvarkomą finansinį sųskaitą, kuri turi vienas ar keli pranešini asmenys, jeigu ji buvo įvardyta kaip tokia atlikus II–VII skirsniuose apibūdintas išsamaus patikrinimo procedūras.

Vokietijos teisė

8 Pagal Paveldimo ir dovanojamo turto mokesčio įstatymo (*Erbschaftsteuer- und Schenkungsteuergesetz*, toliau – *ErbStG*) 33 straipsnio 1 dalį subjektai, kurie, vykdydami profesinę veiklą, saugo arba tvarko svetimą turtą, privalo mokesčių institucijai, atsakingai už paveldimo turto mokesčio klausimus, pranešti apie mirusio asmens mirties metu turtą sudarančias dalis ir reikalavimus jo atžvilgiu.

Austrijos teisė

9 Pagal Bankininkystės įstatymo (*Bankwesengesetz*, toliau – BWG) 9 straipsnio 1 ir 7 dalis kredito įstaiga, kuri buveinė yra kitose valstybėse narėse, filialai gali vykdyti veiklą Austrijos teritorijoje ir kartu privalo laikytis įvairių Austrijos teisės nuostatų, tarp kurių yra BWG 38 straipsnis.

10 BWG 38 straipsnyje nustatyta:

„1. Kredito įstaigos, jos dalininkai, valdymo organų nariai, darbuotojai ir kiti jos naudai veikiantys asmenys negali atskleisti ar naudoti jiems patiktos arba pagal sutartį su klientu suteiktos informacijos <...> (banko paslaptis) <...>

2. Pareiga saugoti banko paslaptį netaikoma:

<...>

5) jei klientas aiškiai sutinka, kad paslaptis būtų atskleista, ir patvirtina tai raštu;

<...>

11 BWG 101 straipsnyje už banko paslapties atskleidimą numatytos baudžiamosios sankcijos.

Pagrindinis byla ir prejudicinis klausimas

- 12 *Sparkasse Allgäu* yra kredito įstaiga, kaip tai suprantama pagal Direktyvą 2006/48, veikianti pagal Vokietijos institucijų išduotą leidimą. Be kita ko, ji turi nesavarankišką filialą Austrijoje.
- 13 2008 m. rugsėjo 25 d. Kempteno mokesčių administratorius pareikalavo, kad *Sparkasse Allgäu* pateiktų *ErbStG* 33 straipsnyje nurodytą informaciją už laikotarpį nuo 2001 m. sausio 1 d. apie jos filialo Austrijoje klientus, kurie savo mirties momentu buvo Vokietijos rezidentai.
- 14 *Sparkasse Allgäu* apskundė šį sprendimą, tačiau skundas buvo atmestas, kaip ir jos ieškinys pirmosios instancijos teisme. Tuomet ieškovas pagrindinėje byloje pateikė kasacinį skundą *Bundesfinanzhof* (Federalinis finansų teismas).
- 15 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar *ErbStG* 33 straipsnio 1 dalimi ribojama įsisteigimo laisvė, nors šioje nuostatoje numatyta pareiga pranešti vienodai taikoma visoms Vokietijos kredito įstaigoms. Iš tikrųjų, dėl šios pareigos Vokietijos kredito įstaigos būtų atgrasytos nuo komercinės veiklos vykdymo Austrijoje per filialą. Tačiau šiam teismui taip pat kyla klausimas, pirma, ar įsisteigimo laisvė gali būti ribojama ir dėl kredito įstaigos buveinės valstybės narės (Vokietijos Federacinė Respublika) ir valstybės narės, kurioje yra filialas (Austrijos Respublika), teisės nuostatų bendro veikimo ir, antra, kuriai valstybei narei šis ribojimas priskirtinas.
- 16 Šiomis aplinkybėmis *Bundesfinanzhof* (Federalinis finansų teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:
- „Ar įsisteigimo laisvei (SESV 49 straipsnis (EB ex 43 straipsnis)) prieštarauja tokia valstybės narės teisės norma, pagal kurią nacionalinėje teritorijoje buveinę turinti kredito įstaiga, mirus palikėjui rezidentui, privalo nacionalinei mokesčių inspekcijai, atsakingai už paveldimo turto mokesčių administravimą, pranešti ir apie palikėjo turtą, saugomą arba administruojamą kitoje valstybėje narėje esančiame juridiskai nesavarankiškame kredito įstaigos filiale, jei toje kitoje valstybėje narėje netaikoma jokia panaši pareiga pranešti, o kredito įstaigos privalo saugoti banko paslaptį, už kurios atskleidimą yra numatyta bausmė?“
- Dėl prejudicinio klausimo**
- 17 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar SESV 49 straipsnį reikia aiškinti taip, kad pagal jį draudžiama valstybės narės teisės norma, kuria buveinėje valstybėje narėje turimi kredito įstaigoms nustatoma pareiga pranešti nacionalinės valdžios institucijoms apie kitoje valstybėje narėje steigtiems nesavarankiškiems joms filialams patikėtą ar joms tvarkomą turtą, jeigu miršta pirmojoje valstybėje narėje gyvenantis to turto savininkas, o antrojoje valstybėje narėje nenumatyta panašios pareigos pranešti ir kredito įstaigos privalo saugoti banko paslaptį, už kurios atskleidimą numatytos baudžiamosios sankcijos.
- 18 Pirmiausia reikia priminti, kad SESV 49 straipsniu pareigojama pašalinti įsisteigimo laisvės apribojimus. Pagal šią nuostatą vienos valstybės narės nacionalinio subjekto įsisteigimo laisvė kitos valstybės narės teritorijoje apima ir teisę imtis savarankiškai dirbančių asmenų veiklos ir ją verstis, taip pat steigti ir valdyti įmones tomis pačiomis sąlygomis, kurios įsisteigimo šalies teisės aktuose nustatytos jos pačios subjektams. Įsisteigimo laisvės apribojimų panaikinimas taip pat taikomas atstovybioms, filialams ar dukterinėms bendrovėms steigimo, vykdomo vienos valstybės narės subjekto kitos valstybės narės teritorijoje, apribojimams atžvilgiu (žr., visų pirma, Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, 270/83, EU:C:1986:37, 13 punktą; Sprendimo *Royal Bank of Scotland*, C-311/97, EU:C:1999:216, 22 punktą ir Sprendimo *CLT-UFA*, C-253/03, EU:C:2006:129, 13 punktą).

19 Pagal SESV 54 straipsnio antrą pastraipą bendrovomis, kurioms taikomas SESV 49 straipsnis, laikomi ir pagal viešąjį teisę veikiantys juridiniai asmenys, išskyrus nesiekiančius pelno. Remiantis prašymu priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo nurodyta informacija, *Sparkasse Allgäu* yra pagal viešąjį teisę veikiantis juridinis asmuo, kuriam taikomas SESV 49 straipsnis.

20 Remiantis nusistovėjusia teismo praktika, nors iš ESV sutarties nuostatų dėl įsisteigimo laisvės matyti, kad jos skirtos užtikrinti, kad priimančiojoje valstybėje narėje bus taikoma nacionalinė tvarka, pagal jas taip pat draudžiama kilmės valstybei narei trukdyti savo piliečiams arba pagal jos įstatymus steigtai bendrovei steigti kitoje valstybėje narėje (Sprendimo *Verder LabTec*, C-657/13, EU:C:2015:331, 33 punktą ir jame nurodyta teismo praktika).

21 Taip pat reikia priminti, kad pagal *ErbStG* 33 straipsnio 1 dalį subjektai, kurie, vykdydami profesinę veiklą, saugo arba tvarko svetimą turtą, privalo mokesčių institucijai, atsakingai už paveldimo turto mokesčių klausimus, pranešti apie mirusių asmenų mirties metu turtą sudarančias dalis ir reikalavimus jo atžvilgiu.

22 Reikia pažymėti, kad ši nuostata suformuluota plačiai ir nedaroma skirtumo dėl vietos, kur vykdoma joje nurodoma svetimo turto saugojimo ir tvarkymo veikla. Todėl ieškovei pagrindinėje byloje, kuri yra pagal Vokietijos teisę steigtas juridinis asmuo ir turi buveinę Vokietijoje, taikomos iš šios nuostatos kylančios pareigos, susijusios ne tik su Vokietijoje steigto jos skyriaus ir filialų tvarkomomis sąskaitomis, bet ir su Austrijoje steigtame nesavarankiškame filiale atidarytomis sąskaitomis.

23 Prašymu priimti prejudicinį sprendimą pateiktas teismas siekia išsiaiškinti, ar Vokietijos kredito įstaigai, atidariusiai filialą Austrijoje, tampa sudėtingiau vykdyti veiklą dėl kartu taikomų pareigos pateikti informaciją, numatytos *ErbStG* 33 straipsnio 1 dalyje, ir pareigos Austrijoje saugoti banko paslaptį, įtvirtintos BGW 38 straipsnio 2 dalyje ir 101 straipsnyje. Šiuo atžvilgiu šis teismas nurodo, kad, siekdama laikytis šių dviejų pareigų, ieškovės pagrindinėje byloje situacijoje atsidūrusi kredito įstaiga pagal BWG 38 straipsnio 2 dalies 5 punktą privalo prašyti savo klientų sutikimo dėl galimo atitinkamos informacijos perdavimo Vokietijos institucijoms. Tokio sutikimo reikalavimas galiausiai galėtų nukreipti potencialius tokios kredito įstaigos filialo Austrijoje klientus į Austrijos bankus ar Vokietijos bankų patronuojamąsias bendroves Austrijoje, nes nei vieniems, nei kitiems netaikoma analogiška pareiga pateikti informaciją.

24 Nors, be abejo, negalima atmesti galimybių, kad *ErbStG* 33 straipsnio 1 dalis gali atgrasyti Vokietijoje įsisteigusias kredito įstaigas nuo filialų Austrijoje steigimo, nes laikydamosi šios pareigos jos atsidurtų mažiau palankioje padėtyje vien dėl to, kad joms tuomet taikoma pareiga, kuria nesaistomos pastarojoje valstybėje narėje įsisteigusios kredito įstaigos, iš to negalima daryti išvados, kad tokios pareigos buvimas galima vertinti kaip įsisteigimo laisvės ribojimas, kaip tai suprantama pagal SESV 49 straipsnį.

25 Atsižvelgiant į prašymu priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo pateiktą informaciją iš tikrųjų reikia pažymėti, kad tokiomis kaip pagrindinės bylos aplinkybėmis nepalankių pasekmių, susijusių su tokia pareiga, kokia numatyta *ErbStG* 33 straipsnio 1 dalyje, atsiranda dėl to, kad dvi valstybės narės paraleliai naudoja savo kompetenciją, pirma, reglamentuodamos bankų ir kitų kredito įstaigų pareigas savo klientams, susijusias su banko paslapties saugojimu, ir, antra, mokesčių kontrolės srityje (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Kerckhaert ir Morres*, C-513/04, EU:C:2006:713, 20 punktą; Sprendimo *Columbus Container Services*, C-298/05, EU:C:2007:754, 43 punktą ir Sprendimo *CIBA*, C-96/08, EU:C:2010:185, 25 punktą).

26 Konkrečiau kalbant, pagal Vokietijos teisę banko paslapties saugojimui negalima teikti

pirmenybės prieš reikalavimą užtikrinti mokesčių kontrolės veiksmingumą, todėl *ErbStG* 33 straipsnio 1 dalyje numatyta pareiga išduoti aplinkybėmis perduoti informaciją mokesčių institucijoms be atitinkamo sąskaitos turto sutikimo. Tačiau Austrijos teismų, konkrečiai BWG 38 straipsnyje, pasirinkta priešingai – banko paslaptis iš esmės reikia saugoti visų, taip pat ir mokesčių institucijų, atžvilgiu.

27 Tiesa, abiejų atitinkamų valstybių narių dvišaliu susitarimu, kaip ir priemonėmis, kurių imtasi Sąjungos lygmeniu, pavyzdžiui, automatinio ir privalomo keitimusi informacija, numatyto Direktyvos 2011/16 8 straipsnio 3a dalyje, siekiama užtikrinti administracinį bendradarbiavimą mokesčių srityje ir tokiomis kaip pagrindinis bylos aplinkybėmis sudaryti sąlygas Vokietijos mokesčių institucijoms gauti pagrindinį byloje nagrinėjamoje nuostatoje nurodytą informaciją.

28 Tačiau prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad, nors Vokietijos Federacinė Respublika ir Austrijos Respublika yra sudariusios susitarimą, kuriame numatyta keistis informacija mokesčių srityje (sigaliojo 2012 m. kovo 1 d.), jis taikomas tik po 2011 m. sausio 1 d. esantiems mokestiniams metams ar apmokestinimo laikotarpiams, su kuriais Kempteno mokesčių administratoriaus reikalavimas, pateiktas *Sparkasse Allgäu*, nėra susijęs. Be to, Direktyva 2011/16 priimta vėliau, nei vyko pagrindinį byloje nagrinėjami vyktiniai.

29 Todėl reikia konstatuoti, kad, atsižvelgiant į Sąjungos teisę tuomet, kai klostėsi pagrindinį byloje nagrinėjami vyktiniai, ir nesant derinimo priemonių keitimosi informacija mokesčių kontrolės tikslais srityje, valstybės narės galėjo nustatyti nacionaliniame teritorijoje veikiančioms kredito įstaigoms tokios pareigos, kokia nagrinėjama pagrindinį byloje ir kuri susijusi su užsienyje veikiančiais jų filialais, siekdamos užtikrinti mokesčių kontrolės veiksmingumą, su sąlyga, kad tų filialų vykdomos operacijos nebus vykdomos diskriminacinėmis sąlygomis, palyginti su nacionaliniame teritorijoje veikiančių jų filialų vykdomomis operacijomis (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Columbus Container Services*, C-298/05, EU:C:2007:754, 51 ir 53 punktus ir Nutarties *KBC Bank ir Beleggen, Risicokapitaal, Beheer*, C-439/07 ir C-499/07, EU:C:2009:339, 80 punktą).

30 Tačiau, kaip jau nurodyta šio sprendimo 22 punkte, *ErbStG* 33 straipsnio 1 dalis, kaip matyti iš jos teksto, taikoma Vokietijoje buveinių turinčioms kredito įstaigoms, kiek tai susiję su jų veikla Vokietijoje ir užsienyje.

31 Vien tai, kad tokia pareiga pranešti, kokia nagrinėjama pagrindinį byloje, Austrijos teisėje nenumatyta, negali reikšti, kad Vokietijos Federacinė Respublika negali nustatyti tokios pareigos. Iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad įsisteigimo laisvė negali būti traktuojama taip, jog valstybės narės savo mokesčių teisės nuostatas ir, konkrečiau kalbant, tokios pareigos pranešti, kokia nagrinėjama pagrindinį byloje, privalo nustatyti atsižvelgdama į kitos valstybės nuostatas, kad visais atvejais būtų užtikrinta, jog bus pašalinti visi skirtumai, išplaukiantys iš nacionalinių teisės aktų (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Columbus Container Services*, C-298/05, EU:C:2007:754, 51 punktą ir Sprendimo *National Grid Indus*, C-371/10, EU:C:2011:785, 62 punktą).

32 Atsižvelgiant į visa tai, kas išduota, reikia pateikti klausimą reikėtų atsakyti, kad SESV 49 straipsnį reikia aiškinti taip, kad pagal jį nedraudžiama valstybės narės teisės norma, kuria buveinių toje valstybėje narėje turinčioms kredito įstaigoms nustatoma pareiga pranešti nacionalinės valdžios institucijoms apie kitoje valstybėje narėje įsteigtiems nesavarankiškiems jų filialams patikėtą ar jį tvarkomą turtą, jeigu miršta pirmojoje valstybėje narėje gyvenantis to turto savininkas, o antrojoje valstybėje narėje nenumatyta panašios pareigos pranešti ir kredito įstaigos privalo saugoti banko paslaptį, už kurios atskleidimą numatytos baudžiamosios sankcijos.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

33 Kadangi šis procesas pagrindinis bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikuso teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

SESV 49 straipsnį reikia aiškinti taip, kad pagal jį nedraudžiama valstybės narės teisės norma, kuria beveik toje valstybėje narėje turinčioms kredito įstaigoms nustatoma pareiga pranešti nacionalinės valdžios institucijoms apie kitoje valstybėje narėje steigtiems nesavarankiškiems jų filialams patikėtą ar jų tvarkomą turtą, jeigu miršta pirmojoje valstybėje narėje gyvenantis to turto savininkas, o antrojoje valstybėje narėje nenumatyta panašios pareigos pranešti ir kredito įstaigos privalo saugoti banko paslaptį, už kurios atskleidimą numatytos baudžiamosios sankcijos.

Parašai.

* Proceso kalba: vokiečių.